Ч. 156 Пятниця 14 липня (27 липня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостьвах на провінциї:
на цїлий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Акция ратункова з причини повени.

Gazeta Lwowska пише: Президия Намістництва покінчила вже наглу акцию ратункову, викликану повенями, які в днях 10 до 13 липня навістили кілька повітів у всхідній части краю. Де лиш показала ся потреба, обділяли старостьва населенє в перший хвили поживою — а пізнїйше найбільше навіщених повенею, грошевими средствами на відбудованє і поправу хат, тепер же заряджено роботи коло доріг, річних валів і т. ин. а то аби дати населеню нагоду до заробку, та для направи комунікациї там, де средства громад і повітів на то не вистають.

З фондів, якими президия Намістництва розпоряджала, видано доси на ту ціль — крім датку Цісаря, в висоті 20.000 корон — загальну квоту 113.600 корон. З того випало на повіти: станиславівский 26.600, стрийский 22.000, товмацкий 21.000, рогатиньский 8000. долиньский 9000. жидачівский 6000, калуский 6000, сяніцкий 4000, богородчаньский 2000, бучацкий 2000, надвірняньский 4000, дрогобицкий 2000, борщівский 1000 корон.

Тепер старостьва занятї подрібними розслїдами розмірів і наслідків нещастя, які розпочато скоро лиш води о стілько опали, що можна було приступити до оцінки шкід на місци.

Ті розслїди з природи річи тяжкі і вимагають богато часу і працї, одначе нема сумніву, що президия Намістництва вже в перших днях серпня буде могла предложити властям подрібні внесеня що-до дальшої акциї державної на ширші розміри.

Коли в кількох повітах недостача доброї паши дає ся дошкуляючо відчувати, поробила Президия Намістництва заходи, аби забезпечити для тих повітів відповідний припас соли для худоби в цїли поправи паши.

Вісти політичні.

(Події в Сербії. — Війна в Хінї. — З полудневої Африки.)

В Сербії від часу оголошеня королївских заручин діють ся дуже цікаві річи. Король Александер мимо явного опору вітця і найвизначнїйших сербских мужів державних против его подружа, не думає відступити від свого наміру, а навіть строго виступає против всїх своїх противників. — В часї принятя официрского корпусу, котрий прибув до короля з желанями з нагоди заручин, заявив король Александер, що его постанова сильна і незмінна, а рівночасно висказав жаль, що его отець, котрий тілько доброго ему зробив, як здає ся, не похвалює его постанови. Одначе для кождого вояка, сказав король, мусить бути королївска воля законом. — Вчера візвав король до себе команданта білгородскої залоги і велів ему обсадити войском зелізничий дворець в Білгородї, а на случай коли би приїхав бувший король Милан, щоби заборонив ему висїдати з ваґона і відставив під войсковою вартою до границї держави. Командант заявив, що не може того зробити і просить о димісию. Король димісию приймив і сказав, що в такім случаю виповнить его приказ хто инший. В той спосіб прийшло до цілковитого розриву між бувшим королем-вітцем а королем-сином і по Білгородї розійшла ся чутка, що Милан має намір позбавити Александра престола, колиб не удало ся відвести его від наміреного подружа. З нагоди своїх заручин, видав король Александер амнестию для політичних вязнів. Цїлком звільнено тих, що були засуджені на кару арешту, засудженим же на кару тяжкої вязницї замінено кару на легкий арешт. Що-до засуджених за участь в замаху на Милана і за зраду державну, то амнестия постановляє: Николичеви, Ковачевичеви і Димичеви знижено 20-лїтну тяжку вязницю на 10 лїт; Джаричеви, Живковичеви, Протичеви і Павичевичеви замінено 20-лїтну тяжку вязницю на 8 лїт звичайної вязницї. Прочим засудженым кару цїлком даровано, між иншими, бувшим міністрам Весничеви і Миловановичеви.

Бюро Райтера доносить з Тієнтсіну під днем 21 с. м.: Росияни наміряють над цїлою зелїзницею з Таку до Пекіну держати контролю аж до часу, коли теперішне положенє в Хінї не управильнить ся, аби тоді віддати зелїзницю Хінцям. Анґлїйский адмірал Сеймур

10)

ЗА ХЛЇБОМ.

(З польского — Генрика Сенкевича).

(Конець).

III.

Житє на осели.

Видобувши ся на правдиве корито ріки, плили з скоростию блискавицї; куди? не знали, але плили. Орлик від часу до часу відпихав пні, галузє, або скручував тратвою, щоби оминути стояче дерево. Великаньскі его сили, здавалось, подвоїли ся. Око, мимо темноти, відкривало кожду небезпечність. Минала година за годиною. Кождий инший був би упав з утоми, по нім навіть не було знати труду. Над самим раном видобули ся з лїсів, бо ніякого вершка дерева не було видко на овиді. За то цїла околиця виглядала як одно море. Страшні омути жовтої і спіненої води гнались з риком по пустій площи. Тимчасом чим раз більше днїло. Орлик, бачучи, що довкола нема ніякого пня, перестав на хвилю веслувати і обернув ся до Марисї.

— Тепер ти моя, бо я видер тебе смерти.

Его голова була відкрита, а лице мокре і червоне від труду, загріте борбою з повенею, мало таку черту сили, що Марися перший раз не сьміла ему відповісти, що любить иншого.

— Марисю — сказав хлопець мягко — Марисю сердечна!

— Куди пливемо? — спитала, аби змінити розмову.

— Що там! Коби з тобою... люба....

— Веслуй, доки смерть перед нами.

Орлик почав знов веслувати. Тимчасом Лавронови було все гірше і гірше. Хвилями мав горячку, хвилями покидала она его, але слаб. За богато вже було мук на его старе, обезсилене тїло. Надходив конець і велике успокоєнє, вічний спокій. В само полудне пробудив ся і сказав:

— Марисю, вже я завтра не дочекаю. Ой, дївчино, дївчино! бодай би я був не виїздив з Липинець і тебе не вивозив. Але Бог милосердний! Натерпів ся я не мало, то відпустить менї мої гріхи. Поховайте мене як будете могли, а тебе нехай Орлик відведе до старого пана в Новім Йорцї. То добрий пан, він змилує ся над тобою, і на дорогу дасть, і вернеш до Липинець. Я вже не верну. Ох, Боже, Боже милосердний, позволь же моїй души як птици там полетіти і хоч поглянути!

Тут знов вхопила его горячка і почав молити ся: „Під Твою милість прибігаєм“.... нараз крикнув: „не вкидайте мене до води, я не пес“, а відтак видко пригадалось ему, як хотів Марисю з нужди утопити, бо знов кликав: дитино, прости, прости!....

Она небога лежала коло его голови і плакала.... Орлик веслував і сльози давили его за горло.

Вечером випогодило ся. Сонце в хвили заходу появило ся над залитою околицею і відбило ся в водї довгою, золотавою смугою. старий почав конати. Одначе Бог змилував ся над ним і дав ему лагідну смерть. Зразу повтаряв жалібним голосом: „відїхав я від Польщі, від тамтої землї“, але відтак під впливом горячки здавалось ему, що вертає до неї. Ось, здає ся ему, що старий пан з Нового Йорку дав на дорогу і на відкупно господарства, отже обоє з Марисею їдуть назад. Они на океанї, корабель пливе день і ніч, моряки сьпівають. Відтак бачить той порт в Гамбурзї, з котрого виїхав, ріжні міста мигають ему в очах, нїмецка мова звучить довкола, але поїзд летить наперед, отже Лаврін чує, що чим раз наближає ся до дому, якась радість розпирає ему груди, якийсь инший воздух, любий, доносить ся до него від родинних сторін. Що то? граница. Бідне хлопске серце бє як молотом.... Їдьте дальше! Боже, Боже, а то вже і поля і груші Мацькові.... їх сірі хати і церкви. Там хлоп в баранячій шапцї ходить за плугом. Він руки до него з ваґона простягає. Ґаздо, ґаздо!.... не може говорити. Їдуть дальше. А там що? Місто Пширембле, а за Пширемблями Липинцї. Їдуть обоє з Марисею дорогою і плачуть. Весна. Збіже цвите.... хрущі гудять у воздусї.... в Пширемблях дзвонять.... Христе Боже, за що тілько щастя ему грішному. Ще лиш через той горбик, а там вже хрест і дороговказ і липинецка граница. Вже не їдуть, але.... летять немов на крилах, вже суть на горбку, при хрестї, при дороговказї. Лаврін кидає ся на землю і ричить зі щастя і землю цїлує, і повзаючи до хреста, обіймає его руками: вже єсть в Липинцях. Так. Він вже в Липинцях, бо лиш его мертве тїло спочиває на заблуканій серед повени

противить ся тому, аби Росияни взагалі мали в своїх руках зелізницю поза Тієнтсіном, бо він тої гадки що контроля над тою зелізницею повинна належати до Анґлійців. Такої самої гадки суть також і Анґлійці замешкалі в Тієнтсіні. Французи знов старають ся дістати в свої руки надзір над пароходною плавбою на ріці Пейго. Але і сему Анґлійці рішучо противлять ся, бо гадають, що такий надзір належить ся їм. Та вість тим характеристична, що показує лапчивість Анґлійців, котрі маючи як доси найслабші сили в Хіні домагають ся для себе як найбільших праз. — То само бюро доносить з Таку про таку вість: Хіньский ґенерал Лі, командант портів недалеко Таку, повідомив анґлійского команданта, що один післанець, котрий дня 14 с. м. виїхав з Пекіну, оповідав о великих непорядках, які того дня мали панувати в тім місті. Хіньскі війска бороли ся з кулаками однако ті мали переваґу. Европейці ще боронили ся, але здасть ся, що мали мало муніциї. — Італіяньска Tribuna оголошує розмову свого париского дописувателя з секретарем хіньскої амбасади в Парижи Арманім. Армані заявив, що на основі вістий, які сягають дня 23 с. м. може рішучо сказати, що посли з виїмком Кеттелера жиють і мають ся добре. Запитаний чому звістний едикт хіньского цісаря не підписаний дотичним послом, відповів Армані, що цісар хіньский не має поняття о ріжних поголосках, які ходять за границею о смерти европейских послів. Цісар хіньский занятий тепер усмиренєм ворохобні кулаків, котра звертає ся також против династиї. З тих причин не уважав конечним, аби едикт був потверджений дотичним послом.

В полудневій Африці задумав льорд Робертс покінчити війну сильним ударом на недобитки Бурів під командою Боти, і дня 24. с. м. виступив в похід з цілою 100-тисячною армією в напрямі на всхід. Чи єму удасть ся розбити і знищити Бурів, покаже найблизша будучність. Бури поки-що розділили ся на дві части. Одна, під проводом Боти, уступає до Ліденбурґа, на всхід, а друга відійшла на північ від Преториї, аби відтак вернути назад і нищити комуникацию.

Новинки.

Львів дня 26-го липня 1900.

— **Для навіщених поженю** в повітах: станиславівскім, стрийскім і калуским ґр. Станислав Бадені, краєвий маршалок, жертвував з власних фондів 3.000 К. по 1000 К. для кождого повіта. Зарядженє прийшло телеграфічно з Еле Бен, де ґр. Бадені тепер пробуває, до краєвого банку, а сей безпроволочно виплатив згаданим повітам порučені квоти.

— **Кошикарска школа краєва в Стриганцях.** В неділю 29 липня о год. 5 пополудни, відбуде ся торжественне закінченє шкільного року в краєвій школї кошикарскій в Стриганцях, товмацкого повіта.

— **В Бурштині** завязав ся комітет для несення помочи жителям Мартинова. Предсідательскою комітету вибрано княжну Ядвиґу Яблоновску.

— **На сегорічні цісарскі маневри** в Галичині призначено ґенерала бар. Вальдштетена на команданта східної армії, що складає ся з 10 і 11 корпусу (перемиского і львівского) і з двох дивізий кавалериї, а ґенерала Гальґочого, команд. 10. корпусу, на команданта західної армії, до якої будуть належати 1 і 6 корпус (краківский і кошицкий) і одна дивізия кавалериї. Головний штаб для обох армій буде складати ся переважно з офіцирів ґенерального штабу з Відня. Перемиским корпусом буде доводити ґенерал Мертенс, командант 5 дивізиї піхоти з Оломунца. Штаби армій будуть заосмотрені в бальони „captif".

— **Місто Благовещенск**, котре дня 16 с. м. остріляли Хінці, заложено в 1856 р. під назвою Уст-Зейска. Назву Благовещеньск одержало то місто в два літа пізнійше, по заключеню айгуньского договору, після якого Амурский край прилучено до Росиї. Місто лежить на лівім стрімкім березї Амуру: числить 32.000 населення і 3.500 домів, з котрих майже всї деревляні. В Благовещеньску істнує ґімназия кляснчна і жіноча, духовний семинар, сїм шкіл міских і парохіяльних і дві редакциї часописий: „Приамурский Край" і „Амурская Газета".

— **Елементарні нещастя.** Пишуть від Дрогобича: Ще не отямились люди тутешної околиці по страшнім нещастю з причини повени, а вже нинї, 23 липня, в саме полудне надтягнула чорна хмара від заходу і посипав ся густий град величини курячих яєць. Жнива ледве денеде в почині. Велику шкоду потерпіли села: Ясениця, Унятичі, Лішня Снятинка і Ваповичі. — Перед двома тижднями навістив великий град села Добрівляни, Рихтичі, Ролів і Волю Якубову, також дрогобицкого повіта. Крім того нещастя навістило дрогобицкий повіт ще инше, а іменно зараза між безрогами в селах Добрівляни, Грушів, Горуцко і Ріпчичі. В самих Добрівлянах і двох сусїдних селах убито коло 1500 штук безрог.

— **Подвійне самоубийство з любови.** В селї Біговачи в Боснї застрілив ся управитель жандармского постерунку, Іван Павлик, з тої причини, що родичі его судженої відказали їм призволеня на вінчанє. Суджена, дізнавши ся про его смерть, з жалю і розпуки скочила до ріки в Сараєві і утонула.

— **Найбільша держава на сьвіті** є Анґлія, бо має 28 міліонів квадратових кільометрів землї ві всїх частях сьвіта та 390 міліонів людий. Росия має землї 22 міл. квадратових кільом. а людий має всего 150 міліонів. А третя така держава є Хіни. Хоч она має половину тої землї, що Росия, бо всего 11 міл. квадр. кільом. та за те має мало що менше людий ніж Анґлія, бо 360 міл. голов.

— **Новий воздушний корабель.** Недавно завязало ся в Америці акцийне товариство з капіталом 100.000 долярів для будови воздушних кораблїв чи то бальонів, котрі мали би служити практичним цїлям. Винахідником сего бальону є американьский урядник зелізничий Евстад. Проби, які роблено з бальоном випали удачно. Він є довгий на 40 стіп, широкий на 12 стіп, а силу, що буде вправляти ся в рух машини, становить угляна кислота. При обтяженю 500 фунтами робить бальон около 150 км. на годину. Першу подорож бальоном мав відбути винахідник з товаришами з Нового Йорку до Парижа. Відїзд мав наступити дня 20 с. м., а 1 серпня бальон має прибути на виставу. Коли можна повірити американьским часописям, то був би він дока-

---

траві, а душа полетіла там, де еї щастє і спокій.

Дармо дівчина заводить над ним: Татуню, татуню! Бідна Марисю, не верне він до тебе! Єму за добре в Липинцях.

Надійшла ніч. Орликови випадала вже тичка з руки від весловання і голод докучав. Марися, клячучи над тїлом вітця, відмавляла уриваним голосом молитви, довкола, аж до послїдного краю овиду, видко було лиш воду і воду.

Вплили на корито якоїсь більшої ріки, бо струя знов скоро понесла тратву. Неможливо було правити нею. Однако може то був лиш величезний вир, що крутив ся над заглубленєм степу, бо часто несло їх довкола. Орлик чув, що сили его слабнуть, коли нагле зірвав ся на рівні ноги і крикнув:

— Боже! — там сьвітло!

Марися поглянула в напрямі, в котрім простягнув руку. Дійстно, ген далеко блимав немов огник, з котрого смуга відбивала ся у воді.

— То лодка з Клєрксвіль! говорив скоро Орлик. — Янкеси вислали еї на ратунок. Коби лиш нас не минули... Марисю, виратую тебе. Гоп, го-оп.

Рівночасно веслував з найбільшим напруженєм. І дійстно огонь ріс їм в очах, а в его червонім сьвітлі зарисувало ся щось як велика лодь. Була ще дуже далеко, але наближали ся. Однако по якімсь часї Орлик побачив, що лодка не посуває ся наперед.

Вплили на велику і широку струю, що ішла в сторону противну від корабля.

Нагле тичка трісла з напруженя в Орликовій руці.

Були без весла. Струя відносила їх чим раз дальше, сьвітло зменшало ся. На щастє тратва по чверть години наткнула ся на дерево, що стояло самітно на степі і застрягла в его галузю.

Почали обоє криками призивати помочи, але шум води глушив їх голос.

— Стрілю — сказав Орлик — побачать сьвітло, почують гук.

Ледве погадав, вже підніс в гору рушницю, але замість вистрілу, дав ся чути лиш глухий удар курка о замок. Порох замок.

Орлик кинув ся на тратву як довгий. Не було ради. Хвилю лежав як мерлий; вкінци підніс ся і сказав:

— Марисю... Иншу дівку бувби я вже давно силою взяв і в лїси поніс. І з тобою гадав я так зробити, але не сьмів, бо надто полюбив тебе. Я ходив як вовк сам по сьвіті і люди бояли ся мене, а я налякав ся тебе і ось: Марисю, ти хиба менї що завдала. Але не маєш вийти за мене: ліпша смерть! Виратую тебе, або згину; але як згину, ти мене, люба, пожалуй і помоли ся за мене. Що я тобі завинив?... Кривди не зробив тобі. Ех, Марисю, Марисю! бувай здорова, люба моя, серце моє....

І заки могла зміркувати, що хоче зробити, кинув ся у воду і почав плисти. Якусь хвилю бачила в темноті его голову і рамена, як пороли воду против струї, бо добрий був плавець. Але вскорі щез їй з очий. Плив до човна по ратунок для неї. Борзий пруд води здержував его руки, немов би его щось назад тягнуло, видирав ся і пер наперед. Колиб міг виминути ту прогнивну струю і попасти на спокійнїйшу воду, доплив би цілком певно. Тимчасом мимо надлюдских змагань, міг лиш поволи посувати ся наперед. Густі, жовтаві води кидали єму часто піну в очи, отже підносив голову, набирав віддиху і напружав зір в пітьмі, аби доглянути, де човно з сьвітлом. Часом сильнїйша филя кинула его назад, часом піднесла в гору: віддихав чим раз тяжше; чув що коліна деревіють єму. Погадав: не доплину; але тут шепнуло єму щось в ухо, немов любий голос Марисї: „Ратуй мене!" і

знов став з розпукою пороти воду руками. Его лиця видули ся, уста викидали воду, очи виходили на верх.... Колиби вернув, що зі спочу доплив би до тратви, але він о тім не думав, бо сьвітло човна було близше і близше. Справдї бо й човно підплило до него, несене тою самою струєю, з котрою він боров ся. Нагле учуз, що коліна і ноги цілком єму задеревіли. Ще кілька порушень в послїдній розпуці... човно чим раз близше... „Помочи! ратунку!"... Послїдне слово приглушила вода, що залила єму горло. Пішов під воду. Филя перейшла над его головою, але знов виплив. Човно ось, ось. Чує вже плюскіт і скрипіт весел о боки лодки: послїдний раз добуває голосу і кричить о поміч. Почули его, бо плюскіт став скорший. Але Орлик знов занурив ся. Пірвав его страшенний вир. На хвилю ще зачорнів на фили, відтак лиш одна его рука піднесла ся над воду, потім друга, а потім щез в безодни.

Тимчасом Марися сама на тратві, лиш з трупом вітця, глядїла як божевільна в далеке сьвітло.

Але струя несла его ід ній. Зачорнїло весло з кільканайцятьма веслами, що при блеску огня порушали ся як червені ноги якогось хробака. Марися почала страшно кричати.

— Гей, Сміт — озвав ся по анґлійски якийсь голос. — Нехай мене повісять як я не чув крику о поміч і як знов не чую.

За хвилю сильні руки перенесли Марисю до човна, але Орлика в тім човнї не було.

Два місяцї пізнїйше, Марися вийшла із шпиталя в Літль-Рок і за гроші зібрані добрими людьми поїхала до Нового Йорку.

А гроший тих не було досить. Часть дороги мусїла би робити піхотою, однако що говорила вже трохи по анґлійски, уміла випросити собі у кондукторів, що забирали еї дармо. Богато людий милосердило ся над тою бідною вимарнілою, зчорнілою дівчиною, з великими

зом великого поступу на поли аеронавтики, а для париської вистави становив би одну з найбільше притягаючих сил.

— **Конкурс.** Виділ філії руского Товариства педагогічного в Станиславові подає до відомости, що з днем 1 вересня 1900 знайде поміщене в Бурсї сего товариства до 20 учеників рускої народности, учащаючих почавши від 4 кл. школи народної аж до 4 кл. гімназ або школи реальної, за місячною оплатою з гори по 10 зр. (20 кор.) готівкою. — Виділ товариства поставивши собі за задачу прийти з помочию як найубожшій молодежи шкільній, знизить по можности тую оплату деяким спосібним ученикам, коли родичі, зглядно опікуни не зможуть платити по 10 зр. місячно. Услoвини приняття: І. До подання, котре найдальше до 15 серпня н. ст. треба внести до виділу філії руского тов. педагогічного в Станиславові на руки Ник. Мороза, учит. семин. в Стан. ул. Коперника ч. 11, належить долучити сьвідоцтво шкільне і хрещеня, а місто сьвідоцтва убожества вистарчить посьвідчене сьвященика на поданю, що петент подає правдиві дані. 2) В поданю має петент: а) зложити декларацию що-до висоти і точности в складаню місячної оплати; б) заявити, що есть або що буде членом руского тов. педагог. (вписове 50 кр. і річна вкладка 50 кр.). Колиб хто хотів на иньших умовах умістити в Бурсї свого сина, зглядно пупіля, нехай порозуміє ся в сім ділі листовно з виділом підписаного товариства. Питомець дістане в Бурсї мешкане, опал, поживу, сьвітло, пране і належитий догляд; натомість мусить мати власне біле відповідне, обув, одежу і постіль. На переписку треба долучити до подання 20 кр. марками почтовими. Виділ філії руского товариства педагогічного в Станиславові. *Ник. Мороз*, голова. — *М. Ластовецкий*, секретар.

Господарство, промисл, торговля, гігієна і виховане.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Між стациями Коломиєю і Ланчином на шляху Делятин - Коломия - Стефанівка піднято рух всіх поїздів дня 25 с. м. Аж до усуненя перешкоди між стациями Делятином і Ланчином будуть курсувати лиш поїзди ч. 3951 і 3952 на шляху Коломия - Ланчин.

Штука, наука і література.

— **Домашний писар**, збірка примірів, як укладати ріжні письма: І. Родинні листи, II. Ділові письма, III. Приватні грамоти, IV. Урядові подання. Видав Др. Теодор Галіп. Власним накладом. Чернівцї 1900. З друкарні „Рускої Ради" в Чернівцях. — Сторін 147 малої 8 ки. Книжка оправлена коштує 1 К. 60 сот., з пересилкою о 10 сот. більше. Дістати єї можна в друкарни „Рускої Ради", в редакциї „Буковини" і в книгарни І. Рехенберґа в Чернівцях, а у Львові в книгарнях Наук. Товариства ім. Шевченка і Ставропигійского Інститута.

Телєграми.

Відень 26 липня. Віденска палата біржева ухвалила, що дня 18 серпня с. р. біржа буде замкнена з причини 70-тої річниці уродин цїсаря. Дня 17 серпня вечером буде палата біржи ілюминована.

Льондон 26 липня. Бюро Райтера доносить з Тієнтсїну з 19 с. м.: Зачувати, що союзні войска виступлять в похід на Пекін скорше, як спершу намірювано, може вже з кінцем сего місяця.

Петербург 26 липня. Российско-хіньский банк в Харбінї замкнено, гроші і цінні папери перенесено до Владивостока.

Рим 26 липня. Доносять з Шанґаю дня 25 липня, що Лі-гун-чан заручив словом, що посли в Пекінї жиють і що хіньске правительство відставить їх до Тієнтсїну.

Льондон 26 липня. Льорд Робертс доносить, що Бури забрали коло Рудеваль поїзд, в котрім було 200 вояків і 2 офіцири. Мости на дорозї на всхід від Преториї всюди понищені.

Курс львівский.

Дня 25-ого липня 1900.	платять К. с.	жадають К. с.
І. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	640·—	6·50—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350·—	360·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	531·—	539·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	480·—	500·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	91·—	91 70
Банку гіпот. 5% преміов. . . .	109·30	110·—
Банку гіпот. 4½%	98·30	99 —
4½% листи застав. Банку краев.	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краев. .	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	91·30	92·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	91·50	92.20
„ „ 4% льос. в 56 літ.	91·—	91·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·—	96 70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·—	100 70
„ „ „ „ 4½%	99·50	100 20
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	93·—	93 70
Позичка краев. з 1873 по 6%	102·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	92·—	92 70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	88·50	—·—
IV. Льоси		
Міста Кракова	69·50	72·—
Міста Станиславова	127·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	—·—	—·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	20·—	21·—
Італ. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	22·75	23·50
Архікн. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	63·50	65·50
Базиліка 10 К. (Курс віденьский)	12·50	13·50
Joszif 4 K. (Курс віденьский)	6·50	8·—
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	8 50	10 —
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·30	11·45
Рубель паперовий	2·54	2·58
100 марок німецких	118·20	118 80
Доляр америк.	4·80	5·0..

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

синими очима, подібнійшою до тіни, як до чоловіка, що жебрала сльозами о милосердие. І не люди знущали ся над нею, але житє і єго обставини. Що в тім американьскім вирі і в тім великаньскім „бізнесі" мала робити та липинецка польна цьвітка, як собі радити? І тамошний віз мусів переїхати через неї і згнести єї утле тіло, як кождий віз переїздить по цьвітах, що упали на єго дорогу....

Змарніла, дрожача з ослабленя рука торгнула за дзвінок при Уотер Стріт в Новім Йорцї. То Мариcя пішла шукати помочи у старого пана, родом з під Познаня.

Отворив їй якийсь чужий чоловік.

— Пан Злотопольский дома?

— Хто то?

— Старий пан. — Тут показала картку.

— Умер.

— Умер? А син?... пан Віліям?

— Виїхав.

— А панна Дженні?

— Виїхала.

Двері замкнули ся перед нею. Сїла на порозї і почала собі лице обтирати. Була знов в Новім Йорцї, сама, без помочи, без опіки, без гроший, на Божій воли.

Чи тут лишить ся? Ніколи! Піде ось до порту, до німецких доків обіймати за коліна капітанів і просити аби єї забрали, а як змилосердять ся, то о жебранім хлїбі перейде Німеччину і верне до Липинець. Там єї Ясько. Она крім него не має вже нікого на широкім сьвітї. Як він єї не пригорне, як забув, як відихне, то хоч умре близько него....

Пішла до порту і повзала у ніг німецких капітанів.... Они би єї забрали; бо коли би лиш трохи віджила ся, була би з неї хороша дївчина. Они би раді, але щож? Право не дозволяє.... впрочім соблазнь.... Нехайже їм дасть спокій....

Дївчина ходила спати на той сам поміст, на котрім раз вже спали з вітцем, тої памятної ночи, коли хотів єї топити. Живила ся тим, що викидала вода, як в Новім Йорцї живили ся з вітцем. На щастє було літом тепло.

Кождого дня, ледве розвиднїло ся, була вже при німецких доках жебрати ласки і кождого дня дармо. Але мала хлопска витревалість. Тимчасом сили никли. Чула, що коли зараз не поїде, то небавом умре, як померли всї, з котрими єї доля вязала.

Одного рана притягла ся з трудом і з тою гадкою, що то хиба вже послїдний раз, бо завтра вже не буде мати сил. Постановила не просити, лише дістати ся на перший ліпший корабель, що відходить до Европи і сховати ся десь на днї тихонько. Коли вже випливуть і найдуть єї, то чейже не вкинуть у воду, а вкинуть то що? Одно їй як умирати, коли умирати треба. Але при містку, що вів на корабель пильнували добре входячих і стражник відіпхнув єї при першій пробі. Сїла на стовпі при водї і погадала собі, що горячка єї хапає. І таки почала усьміхати ся і бурмотїти:

— Атже я дідичка, Яську і віри тобі додержала. Щож, ти мене не знаєш?

Бідна дістала не горячки, але збожеволїла. Від того часу приходила кождого дня до порту виглядати Яська. Люди привикли до неї і часом надїляли єї милостинею. Она дякувала покірно і усьміхала ся як дитина. Так тревало які два місяцї. Однако одного разу не прийшла до порту і від того часу не бачено єї більше. Лише поліцийна ґазета донесла на другий день, що на самім краю порту найдено тіло померлої дївчини незвістного назвища і походження.

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юнопи „Внучок“ — А. Мечника „Ованес Огана“ — К. Лясковского „Зужитий“ — Ст. Аріеля „Улуди“

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з-кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює її практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань улїпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусї і напрямі нашої працї на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безпереривного постійного забезпеченя сотрудництванашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені працї: *Мариї Родзевичівної, Віктора Гомулицкого, Володислава Ст. Рей монта, Севера (Ігн. Мацїйовского), Володислава Уминьского* і многих иншах.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского, Миріяма, Лянгого, Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слїдуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта

повість п. з.:

І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера

повість п. з.:

Леґенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:

Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичині з почтовою пересилкою;

Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).